

Andersen, Folketingsmand, Gaardejer Lambæk og Sekretær Fr. Jensen har ment, at det er principielt urigtigt at paalægge Arbejdsgiverne Byrden ved en Forsikring som den omhandlede. Forudsætningen for, at Byrden ved Ulykkesforsikringen lægges paa Arbejdsgiveren, er Beskæftigelsesforholdet, Tjenesteforholdet. Det maa være en Forudsætning for, at Arbejderen nyder godt af Forsikringen, at han er i Beskæftigelse for Arbejdsgiveren. Dette er efter Flertallets Formening aldeles ikke Tilfældet, saa længe Arbejderen er paa Vej til Arbejdet, og ej heller naar han har forladt det. Forsikringen maa med andre Ord principielt rigtigt kun være i Kraft, saalænge Arbejdsgiveren har Dispositionsret over Arbejderens Arbejdskraft og kan forlange, at Arbejderen følger de af ham givne Anvisninger. Hertil kommer, at der vil opstaa meget betydelige Vanskeligheder ved denne Forsikrings Gennemførelse, idet det vil være meget vanskeligt, navnlig for saa vidt angaar de paagældendes Færden hjem fra Arbejdspladsen, at opstille en rationel Begrænsning.

Et Mindretal (bestaaende af Hovedkasserer A. Johansen, Murer Lundberg, Matros P. Hansen, Fisker Ludvigsen, Kommuelæge Vilh. Asmund, fhv. Landbrugsminister Poul Christensen, Landarbejder H. P. Hansen, Stenhugger N. P. Hansen, Husmand Chr. Johansen og Murer Knudsen) har derimod ment, at det maa anses for rimeligt, at Arbejderne ogsaa under deres Færden til og fra Arbejdsstedet er beskyttet mod Følger af Ulykkestilfælde, og har til Støtte for denne Opfattelse anført, at denne Færden til og fra Arbejdsstedet er en uomgængelig Nødvendighed for Arbejdets Udførelse for en Arbejdsgiver og de har henvist til, at man adskillige Steder i Udlandet, nemlig Østrig, Sverige og Holland, har en Ordning, hvorefter Arbejderne er forsikret paa Vejen fra og til Arbejdsstedet. De samme Medlemmer formener, at Gennemførelsen af denne Forsikring, naar den var begrænset, som sket var i et af Raadets Kontor udarbejdet Forslag, der vedlægges og er betegnet som H. *), ikke vilde volde større Vanskeligheder end f. Eks. Afgørelsen af, i hvilken Udstrækning Udearbejdere, Inkassatorer og lignende er forsikret. Endelig finder de paagældende Medlemmer, at saafremt man overhovedet vil bevare Forsikringen for forskellige Kategorier af Personer, der nu henhører under Loven, f. Eks. Kontorfolk, bør man medtage deres Færden fra og til Arbejdsstedet som Forsikringsgenstand, idet de paagældende praktisk talt ikke er udsat for anden Ulykkesrisiko end den, der er forbunden med deres Færden fra og til Kontoret.

Medens Raadet som nævnt ikke har foreslaaet nogen Nedsættelse af de i 4de Kapitel omhandlede Forsikringskrav, har man foreslaaet ret betydelige Ændringer i de gældende Regler i § 35 og § 36 om *Erstatning til efterladte*. Det har nemlig i Tidens Løb ikke kunnet undgaa Raadets Opmærksomhed, at der er en uforholdsmæssig Forskel paa den Stilling, der bliver en efterladt ung Enke uden Børn med sin Arbejdsevne i Behold og med Chansen for nyt Ægteskab til Del, og den Stilling en Enke med mange Børn normalt vil befinde sig i. Som det fremgaar af den som I. betegnede Oversigt*), som man har udarbejdet, foreslog en i England — hvor man ganske som her i Danmark har Kapitalerstatning til efterladte — i 1919 nedsat Kommission ud fra den Betragtning, at det maatte anses for uretfærdigt at give samme Erstatning til en Enke uden Børn og en Enke med Børn, at der skulde tilkomme Enken som saadan en fast Sum en Gang for alle samt en ugentlig Understøttelse, graderet efter Antallet af hendes Børn, for hver af disse indtil deres fyldte 15de Aar. I de fleste Lande i Europa hviler Forsikringen paa Rentesystem saavel for Invaliditetserstatningens som for Dødsrstatningens Vedkommende, og i alle disse Lande er Forholdet ordnet saaledes, at der tilkommer Enken som saadan en vis, i Almindelighed ikke særlig høj Rente. Efterlader den afdøde sig desuden Børn, tilkommer der ogsaa disse, uanset om det drejer sig om Ægtebørn eller Børn fødte uden for Ægteskabet en Rente. I alle de omhandlede Lande er Forholdet derhos dette, at der, selv om den paagældende har efterladt sig Enke og Børn, kan ydes Erstatning til Forældre og andre Ascendenter. I Overensstemmelse hermed har Raadet foreslaaet, at der under de i § 36 a nævnte Betingelser, der ikke adskiller sig fra de nugældende, tilkommer den afdødes efterladte Ægtefælle en Erstatning paa 4 Gange den afdødes Aarsløn, dog ikke under 2 400 Kr. og ikke over 9 600 Kr., mod hidtil 5 Gange den afdødes Aarsløn. Værdien af en saadan Erstatning vil i al Almindelighed svare til, hvad der i Udlandet ydes som Erstatning til efterladt Ægtefælle. Det er dernæst forelaaet, at saafremt den afdøde foruden Ægtefælle efterlader sig

*) Er ikke trykt.